

staffelse, eller hvad Ord han nu brugte, beløb sig dertil. Det Første er det, der foreligger nu, det Andet kommer først bagefter, det skal der ikke voteres om her, lige saa lidt som der den Gang blev voteret om Andet end en lille Smule af Kjøbenhavns Befæstning, som skulde døkke mod et pludseligt Overfald, der forelæa slet ikke Andet, det har det ærede Medlem fra Helsingør (Thomsen) selv indrømmet senere.

Hvad angaar de andre Bemærkninger, der ere faldne fra ærede Medlemmer, saa skal jeg ikke komme nærmere ind derpaa. Det kan jo ikke nytte her at fortsætte denne Diskussion paa den Maade, at det bliver Paastand mod Paastand. Naar det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Lauridsen) saaledes sagde, at det vilde gavne en eventuel Fjende, naar han kom her, om der allerede var en Fæstning, som han kunde benytte sig af, saa var det jo i fuld Tilslutning til, hvad det ærede Medlem fra Seire (Holstein=Ledreborg) sagde nemlig, at vi kun kunne lave en daarlig Fæstning, som ikke kan forsvare sig. Men det er det, han skal bevise. Vi sige, vi kunne forsvare den, saa at Fjenden ikke uden Videre kan komme ind i den; Paastand staa saaledes mod Paastand. Det ærede Medlem fra Seire vedbliver at paastaa, at det ubesæftede Sjælland ikke er noget strategisk Punkt, som Fjenden kan have nogen Fordel af at besætte, og at man fra det besæftede Sjælland slet ikke kan forsvare Sprogø, Nyborg, og hvad der nu blev sagt; det er atter en Paastand. Vi Andre paastaa det Modsatte, at Sjælland, selv ubesættet, har den allerstørste Betydning. Men, som sagt, vi komme ikke videre ved saaledes at stille Paastand mod Paastand. Naar man ikke anerkjender hinandens Argumenter, saa kommer man ikke videre. Paa samme Maade gaar det, naar det ærede Medlem fra Esbjerg (Bluhme) uden Videre siger, at Kjøbenhavns Befæstning er ruinerende for Landet, at det kan bevises med den største Lethed, og at jeg, naar jeg ikke vil have en Fæstning, der er ruinerende for Landet, maa opgive Fæstningen. Det er jo ganske flot sagt, men fordi han siger, at det med den største Lethed kan bevises, saa er det ikke sagt, at jeg vil indrømme, at det er bevist. Maaſte er det ikke det ærede Medlem, der vil bevise det, det er der maaſte Andre, der vil, men jeg tror, at en rigtig klar Paavisning deraf, at det er ruinerende for Landet at anvende saa og saa mange Millioner, vil blive temmelig vanskeligt; men det kan jo være, det kan blive paavist. Tilsvarende kom det ærede Medlem fra Ribe (Bust) med den

Paastand, at Kjøbenhavns Befæstning slet ikke kan forliges med at gøre Noget for Smaaafolk. Det er Noget, jeg heller ikke tror, at man saaledes uden videre kan bevise, og derfor vil jeg heller ikke gaa nærmere ind paa de Ting, man kommer dog ikke hinanden nærmere. Jeg vil dog kun sige til det ærede Medlem fra Ribe (Bust), at naar han i sine Betragtninger talte om, at man ikke vilde have Kjøbenhavns Befæstning, fordi den var ruinerende for Landet, og det ikke kunde nytte at tænke paa at slaas med en Fjende; saa vil jeg blot spørge: Hvad tror han da, at den Hær skal bruges til, som vi har, hvorfor i al Verden skal vi da have en Hær, der koster 10 Millioner Kroner, som det ærede Medlem vistnok selv har været med til at bevilge mange Gange? Vi har jo dog den Opgave at se at slaa os igjennem og se at slaa løs paa Fjenden, ellers vilde det ærede Medlem nok komme og tale os alvorligt til, naar Krigen var forbi, og vi ikke havde villet slaas. Den Opgave har Hæren, men den kan ikke løses, naar den ikke faar et Støttepunkt, og der er ikke andet brugeligt Støttepunkt end Kjøbenhavns Befæstning. Vil det ærede Medlem ind paa den Tanteang, han har om et formindsket Budget, saa maa han afstafte det Hele og se at faae de Andre med dertil. En saadan Tilstand som den, vi nu har, kan ikke vedblive i Længden. Hæren kan forlange, at den skal have noget Andet, ellers kan den ikke løse sin Opgave. At have en Hær, til hvilken der anvendes saa meget af Statens Midler som til vor, og hvor Officerer og Mandstab og Alle gjør sig den yderste Flid, men som ikke har noget Sted, hvor den kan gaa hen under Krigen, fordi den staaar paa den flade Mark, kan ikke lade sig gjøre. Naar Landet er saa lille som vort, vil den blive trængt ud i en Udfant, i Skagen, hvis det er i Jylland, i Døshered, hvis det er paa Sjælland, i Gjedser, hvis det er paa Falster, i Løbet af et Par Dage vil den være taget, og det er en sørgelig Tilstand for en Hær, der gjerne vil forsvare sit Fædreland. Jeg er vis paa, at det ærede Medlem som gammel Soldat og saa vil have Fædrelandet forsvaret, selv om han ser mørkt paa Tingene. (Bust. Ja, men naar vi ikke kan!) Kan vi ikke, hvad i al Verden skal vi saa med Hæren? Stil os ikke overfor uløselige Opgaver. Det gjorde man i 1864, og det var sørgeligt for Hæren, bagefter kritiseredes den for ikke at have gjort Dit og Dat, men hvad skulde denne Hær gjøre lige overfor to Stormagter? — Naar nu dette Forslag gaar over til Udvalg, ser det, selv om man fra alle Sider har